

Hồi 29

Ngọc nữ lộ tâm cơ lòng đầy thắc mắc

Quân Vương tham tuyệt sắc nguy hiểm trùng trùng

Phùng Lâm mỉm cười nói: “Huynh thật là giỏi”. Rồi cắn một miếng, nhăn mặt kêu: “Huynh lừa muội, trái cây này rất chua”. “Chua càng tốt, nghe lời huynh, hãy ăn trái cây này”.

Phùng Lâm miệng khát bụng đói, thế là ăn hết một nửa số trái cây, một hồi sau bụng cứ réo ùng ục, Phùng Lâm đỏ mặt nói: “Huynh ra ngoài một tí”.

Chàng vừa bước ra cửa động, chợt thấy bên ngoài động có bóng người thấp thoáng, Lý Trị quát: “Ai?” rồi nhặt một hòn đá ném về phía bóng người.

Người ấy bám vào sợi dây rồi đu xuống núi, nấp trong bụi rậm. Lý Trị đã nhìn rõ ràng, đó chính là Hải Vân hòa thượng, trong lòng thầm kêu không xong, không dám bỏ Phùng Lâm đuổi theo, chỉ ra dòng suối bên cạnh rửa chân tay.

Mấy ngày sau Phùng Lâm đã dần dần khỏe, nàng có thể vịn vách hang động đi lại được. Bao nhiêu thức ăn dự trữ, Lý Trị đều nhường cho nàng. Hôm nay chàng ra ngoài tìm một ít thú rừng. Đi một hồi chàng chợt nghe tiếng kêu thét theo gió núi vọng lại. Lý Trị giật mình, nằm phục người xuống đất lắng nghe, thì ra đó là tiếng kêu của Phùng Lâm! Lý Trị kêu lên: “Không xong, chắc chắn Anh muội đã gặp lão hòa thượng hung ác ấy”.

Lý Trị thi triển khinh công chạy trở về, vì lúc này chàng đã cách hang động rất xa nên chạy một hồi đã thở hổn hển, hai chân tựa như mang gông, cảm giác rất nặng nề. Lúc này tiếng kêu của Phùng Lâm càng rõ ràng hơn, rõ ràng là gọi tên chàng, Lý Trị chạy về phía sơn động, vì chàng quá vội nên vấp phải hòn đá té nhào xuống, bao nhiêu sức lực tiêu tan, chẳng cất bước nổi nữa.

Lý Trị lo lắng: “Giờ đây mình đã đuối sức, chạy trở về cũng chẳng ích gì”. Chàng ngồi xuống đất, tiện tay kéo cành cây bên cạnh, vạch mấy trái trên cây, một hồi sau, tiếng quát tháo đã dần đến gần, té ra nơi Lý Trị ngã xuống cách hang động không xa, Phùng Lâm đánh nhau với kẻ địch đã lướt dần đến nơi Lý Trị ẩn thân. Lý Trị nhìn ra

phía sau tảng đá, kẻ đang đánh nhau với Phùng Lâm là một hòa thượng hung dữ, chỉ thấy chân trái của y tập tễnh, di chuyển chậm chạp, có lẽ đã bị thương.

Té ra Hải Vân hòa thượng dưỡng thương trong sơn cốc mấy ngày, vết thương dần dần lành hẳn, y thấy Lý Trị vót tre làm trúc châm, y biết chàng dùng trúc châm giải độc cho Phùng Lâm bởi vậy cả mừng thầm nhủ: “Hai tên này đã trúng kịch độc, cơ hội của mình đã tới”. Y không biết rằng chỉ có một mình Phùng Lâm trúng độc mà thôi.

Hải Vân từ dưới sơn cốc bò lên, đến trước cửa sơn động dòm ngó không cẩn thận nên đặt phải cạm bẫy mà Lý Trị đã đặt, bởi vậy trúng liền hai mũi tên đau đến nổi kêu lên oai oái, rồi y toan lấy cổ khô lấp cửa động định phóng lửa. Phùng Lâm rút kiếm xông ra đánh nhau với Hải Vân.

Khi Phùng Lâm lên núi vẫn ăn mặc kiểu nam tử, nay đã mặc quần áo của nữ nhi, Hải Vân hòa thượng thất kinh. Y tưởng rằng hai người đã trúng kịch độc, nào ngờ chỉ có một mình Phùng Lâm, mà sau khi nàng đã được giải độc, được ăn ngủ đầy đủ, tinh thần đã hồi phục, ngoại trừ hơi ốm, chẳng hề có vẻ gì bệnhhoạn. Hải Vân hòa thượng thầm kêu không xong, nhủ rằng: “Chả lẽ bọn chúng bày cạm bẫy dụ mình mắc câu?” rồi y đâm hờ tới một kiếm xoay người bỏ chạy.

Phùng Lâm nhốt mình trong động mấy ngày, vừa thấy ánh mặt trời thì tinh thần phấn chấn, thấy Hải Vân hòa thượng bị thương bỏ chạy, thầm nhủ: “Lão lừa trọc đang bị thương, mình phải nhân cơ hội này trừ mối họa”. Khinh công của Phùng Lâm vốn rất giỏi, lại thêm sau khi Hải Vân hòa thượng bị thương càng chẳng bằng nàng, y chạy được hai ba mươi bước thì bị nàng đuổi theo, Hải Vân hòa thượng thầm nhủ: “Võ công của ả này kém hơn mình, đồng bọn của ả lại không có ở đây, mình bắt ả làm con tin để uy hiếp tên kia”.

Hải Vân hòa thượng công lực thâm hậu, tuy y đã bị thương nhưng bản lĩnh còn hơn cả Phùng Lâm, y dụ nàng đến chỗ địa hình hiểm trở, đột nhiên xoay người phản công, chặn mất lối ra, dồn Phùng Lâm trong vùng núi đá, thế là cả hai người quần thảo ác liệt với nhau. Bất giác đã kéo đến chỗ nắp của Lý Trị.

Lý Trị nắp sau tảng đá nhìn ra, thấy kiếm chiêu của Phùng Lâm kín kẽ không hề có sơ hở, mừng thầm nói: “Tuyệt kỹ kim châm của Phó Thanh Chủ quả nhiên linh diệu lạ thường. Xem ra nàng đã khỏe hẳn”. Nhưng Hải Vân hòa thượng công lực thâm hậu, kiếm thế loang loáng tuy thân pháp không lanh lẹ bằng Phùng Lâm nhưng cũng đã chiếm thượng phong, Phùng Lâm chỉ có thể chống đỡ chứ không thể trả đòn.

Lý Trị nhìn một hồi, thấy Phùng Lâm chỉ trong khoảnh khắc mà sử dụng đến năm sáu loại kiếm pháp, mỗi khi gặp nguy thì kiếm pháp thay đổi.

Phùng Lâm vừa mới bệnh khỏi, khí lực dầu sao vẫn còn yếu, chống chọi được hơn một trăm chiêu thì kiếm pháp dần dần tán loạn. Hải Vân hòa thượng cười ha hả, tay phải múa kiếm như gió, tay trái triển khai công phu tay không đoạt binh khí toan giết bảo kiếm của Phùng Lâm. Phùng Lâm kêu lên: “Lý ca ca, đến đây mau!” Hải Vân hòa thượng cười lớn: “Người kêu cả nửa ngày mà y chẳng trả lời người, người có muốn ta nói cho người biết ta đang ở đâu không?” Phùng Lâm cố gắng chống hai chiêu, suýt nữa bị y chụp trúng, Hải Vân hòa thượng vừa tấn công vừa mỉa mai: “Lý đại ca của người đang đợi gặp người ở tuổi vàng có điều ta không nỡ tiễn người xuống tuổi vàng mà thôi!”

Lý Trị nghe thế bốc lửa giận, hít một hơi rồi đứng bật dậy quát: “Tên giặc trọc kia, ta đợi người đã lâu, ha ha, hôm nay người cũng tự chui đầu vào lưới!” Hải Vân hòa thượng thất kinh, khi y chưa bị thương đã không phải là đối thủ của Lý Trị, chợt thấy chàng xuất hiện thì nghĩ rằng quả đúng mình đã rơi vào cạm bẫy, cố gắng đánh hai kiếm đẩy Phùng Lâm tránh qua một bên, nhân lúc Lý Trị chưa phóng tới đã xoay người bỏ chạy. Phùng Lâm vỗ tay cười lớn nói: “Lý ca ca, mau đuổi theo!” chợt thấy Lý Trị sắc mặt tái nhợt, lảo đảo như muốn ngã xuống, Phùng Lâm thất kinh nhưng chợt cười lớn nói: “Ha ha, huynh đánh được một con hổ, dù sao ăn canh xương hổ vẫn ngon hơn!” Lý Trị chưng hửng, nhưng lập tức hiểu ra, chàng cười lớn nói: “Phải đấy, muối đi lột da hổ, còn huynh sẽ múc nước. Chúng ta đã ngán thịt dê nướng, cũng nên thay đổi khẩu vị”. Nói xong lại té xuống đất, may mà Phùng Lâm đã bước tới bên cạnh đỡ chàng. Nàng khẽ nói bên tai chàng, nói: “Huynh nhịn một lát, đợi lão lừa trọc đi xa, muối sẽ đỡ huynh về”.

Phùng Lâm lên đỉnh núi nhìn, khi Hải Vân hòa thượng khuất bóng nàng mới cười nói: “Nguy hiểm thật, té ra huynh cũng dùng kế không thành!” rồi đưa tay sờ vào trán Lý Trị, áy náy nói: “Huynh chắc chắn đã mệt, huynh cảm thấy thế nào? Đừng bệnh đấy nhé!” Lý Trị thấy nàng lo lắng như thế, trong lòng cảm thấy an ủi, thầm nhủ: “Nàng cũng biết quan tâm đến người khác”. Phùng Lâm nói: “Còn may, huynh không bị sốt. Sao huynh không nói?” Lý Trị rất ái ngại, khẽ nói: “Huynh đang đói, không phải bệnh”. Phùng Lâm bật cười rồi đỡ chàng về lại sơn động.

Về đến sơn động, Phùng Lâm nói: “Còn một ít lương khô, huynh hãy ăn đi. Muối đi săn đây!” Lý Trị nói: “Muối vừa mới khỏi bệnh, cũng nên nghỉ ngơi đi thôi!” Phùng Lâm nói: “Thật kỳ lạ, muối đánh một hồi, toàn thân đổ mồ hôi, nhưng tinh thần lại khỏe khoắn. Huynh hãy nằm nghỉ một lát”. Rồi mỉm cười bước ra khỏi động.

Lý Trị ăn lương khô rồi nằm xuống đất, nhìn tòa sơn động đến xuất thần, thầm nhủ: “Sau khi rời khỏi Thiên Sơn, Anh muối đã thay đổi. Thiên Sơn kiếm pháp của Dịch bá mẫu tuy thần diệu nhưng tại sao lúc này Anh muối lại dùng đến năm sáu loại kiếm pháp, nhưng rốt cuộc vẫn không thi triển kiếm pháp của bốn môn?” chàng ta suy đi nghĩ lại

mà vẫn chẳng hiểu, bất giác nhớ đến những chuyện từ sau khi gặp Phùng Lâm, chàng chỉ cảm thấy lời lẽ với cách làm việc của nàng cùng với những thói quen nhỏ hàng ngày đều khác với Phùng Anh, “chả lẽ nàng không phải là Anh muội? Không thể, không thể! Trên đời này làm sao có hai người hoàn toàn giống nhau?” dần dần bóng chiều ngả về Tây, sơn động đã tối mịt mà chẳng thấy Phùng Lâm trở về!

Lý Trị thầm lo: “Chả lẽ nàng lại bỏ mình như lần trước?” nhưng nghĩ lại: “Từ lúc lên Tung Sơn, xem ra nàng có vẻ ngoan ngoãn hơn trước, chắc nàng không đến nỗi bỏ mình”. Đang suy nghĩ chợt thấy có một bóng người hiện ra trước cửa động, Phùng Lâm xách một cái đùi dê nướng bước vào. Lý Trị thầm trách mình đã nghĩ xấu cho nàng.

Phùng Lâm tay phải xách đùi dê, tay trái kéo Lý Trị ngồi dậy, đưa đùi dê cho chàng nói: “Huynh thử xem, có thơm không?” Lý Trị luôn miệng khen: “Thơm lắm, thơm lắm!” rồi cầm lấy đùi dê cắn nhồm nhoàm. Phùng Lâm cười nói: “Huynh không nên ăn quá nhiều, coi chừng trúng thực”. “Muội hãy yên tâm, chúng ta luyện nội công, bao tử không yếu như người bình thường”. Trong chốc lát chàng đã ăn sạch cái đùi dê.

Phùng Lâm nhìn chàng mà buồn cười, chợt nhớ chàng đã vì mình mà chịu đói, Lý Trị lại nói: “Huynh lo muội sẽ không trở về!” “Muội không dám nướng gần hang động, sợ ảnh hưởng đến huynh”. “Hay lắm, bây giờ muội đã hiểu việc”.

Chỉ thấy Lý Trị nhìn nàng xuất thần, Phùng Lâm cười nói: “Sao thế? Có phải huynh lại giận muội không?” Lý Trị chợt nói: “Huynh đang nghĩ đến một chiêu kiếm”. “Chiêu kiếm nào?” “Lúc này muội đấu kiếm với tên hung tăng, tên hung tăng ấy đánh ra một chiêu gọi là Hàn đào phách ngạn, muội dùng Nhất vĩ độ giang trong Thiếu Lâm kiếm pháp nhẹ nhàng hóa giải thế công, khéo léo tránh qua được, điều đó đương nhiên là đúng; nhưng huynh nhớ trong Hàn đào kiếm pháp của Dịch bá mẫu có một chiêu gọi là Lãng thông kim môn, một chiêu bốn thức, kín kẽ lạ thường, chuyên dùng để khắc chế chiêu Kinh đào phách ngạn. Tại sao muội không dùng? Không biết huynh nói có đúng hay không, muội hãy đánh lại chiêu Lãng thông kim môn cho huynh xem thử”.

Phùng Lâm ngạc nhiên, cười gượng đáp nói: “Muội đã quên rồi”. “Muội làm sao quên được?” Phùng Lâm đỏ ửng mắt, nói: “Sau khi xuống núi, muội đã từng bệnh nặng, lúc đó không có huynh chăm sóc, một bà già bưng thuốc cho muội uống, bệnh xong thì chẳng còn nhớ đến chuyện trước kia nữa”. Phùng Lâm đương nhiên nói dối, Lý Trị nghe xong cũng cảm thấy khó tin, chàng ta chỉ mở to mắt nhìn nàng.

Phùng Lâm thầm nhủ: “Sớm muộn gì chàng ta cũng biết, mình không cần phải nói dối nữa”. Lý Trị chợt thở dài nói: “Đáng tiếc! Thiên Sơn kiếm pháp ảo diệu vô cùng thế

mà muội đã quên mất”. Phùng Lâm bước tới nắm tay Lý Trị, chợt cười nói: “Nếu muội nói dối, huynh có giận muội không?”

Lý Trị chợt nghe câu này thì thất kinh, vội hỏi: “Muội nói dối những gì?” Phùng Lâm nói: “Muội không hề biết Thiên Sơn kiếm pháp!” Lý Trị cười lớn: “Đây mới là lời nói dối, muội không hiểu Thiên Sơn kiếm pháp thì ai biết?” Phùng Lâm ứa nước mắt, chợt nói: “Muội biết tâm ý của huynh, huynh nghi ngờ muội không phải là Anh muội của huynh, huynh cảm thấy chăm sóc cho muội không đáng đúng không?” Lý Trị giật mình nói: “Sao muội lại nói như thế? Chúng ta là người hiệp nghĩa, dù cho không quen biết nhau, khi gặp nạn bị thương cũng phải giúp đỡ lẫn nhau. Huống chi là huynh với muội? Muội nói như thế đã coi huynh là người thế nào?” Phùng Lâm vốn muốn nói ra sự thật, nhưng thấy chàng ta như thế thì kìm lại, bật cười nói: “Muội chỉ đùa với huynh, huynh cho là thật ư?”

Suốt đêm ấy cả hai đều trần trọc chẳng yên giấc. Phùng Lâm chưa bao giờ thấy một quân tử chí thành như thế, trong lòng suy đi nghĩ lại, chốc thì muốn cho chàng ta biết sự thật, chốc thì lại muốn giấu mãi. Không biết thế nào mà chợt nhớ đến Niên Canh Nghiêu, Niên Canh Nghiêu hùng tài bá khí, ngôn hành cử chỉ đều uy nghi, Phùng Lâm rất khâm phục trong lòng, trước khi đến Tung Sơn, nàng ta thường cảm thấy Lý Trị không thể bì được với y, nhưng sau một trận bệnh, bóng hình của Niên Canh Nghiêu dần dần nhạt nhòa. Phùng Lâm lại nhớ đến việc Ung Chính bức hôn, chợt có một ý nghĩ kỳ quái: “Làm người tại sao phải kết hôn, mình cũng chẳng biết, nhưng phụ nữ rồi cũng phải có chồng, có lẽ không thể tránh được. Giá như bảo mình chọn một người chồng thì mình sẽ chọn ai? Niên Canh Nghiêu? Hay là anh chàng Lý Trị ngốc nghếch này? Tốt nhất người đó phải hiền lành như đất, mình có thể vo tròn bóp méo mặc ý. Hừ, ý nghĩ này thật ngốc! Giờ đây mình không muốn kết hôn, nghĩ điều đó làm gì?” bất giác bật cười.

Lý Trị cũng đang nghĩ ngợi mông lung, nhớ lại những lời Phùng Lâm đã nói, trong lòng thấy thắc mắc, chợt nghe Phùng Lâm cười mới ngồi dậy nói: “Muội vẫn chưa ngủ sao?” Phùng Lâm nói: “Muội nhớ lại lão lừa trọc bị huynh dọa chạy nên bất giác buồn cười”. “Ban đêm rất lạnh, muội phải cẩn thận, có cần đốt lửa hay không?” “Không cần, muội không phải là nàng tiểu thư sợ gió sợ mưa”. Nàng ngủ không được, ngồi dậy trò chuyện cùng Lý Trị, nàng lấy tay nải rút quyển sách ra, Lý Trị cười nói: “Nhờ quyển sách này mà huynh mới cứu được mạng của muội”.

Phùng Lâm nghĩ đến ân đức của Lý Trị, chẳng có gì báo đáp được nên mới đưa quyển sách cho chàng rồi nói: “Huynh thích quyển sách này, muội sẽ tặng cho huynh”. Lý Trị ngạc nhiên nói: “Quyển sách này chẳng phải Dịch bá mẫu bảo muội lấy sao?” “Đúng thế, huynh làm sao biết?” “Người muốn muội lấy quyển sách này, đương nhiên lại

phải trả lại cho truyền nhân của phái Vô Cực. Muội làm sao có thể cho người khác?" Phùng Lâm thầm nhủ: "Hồng bát, lần này đã để cho chàng biết mình nói dối mất", bởi vậy mới thở dài thườn thượt. Lý Trị nhìn quyển sách rồi thở dài nói: "Nhớ năm xưa Dịch lão tiên bối cùng Phó tổ sư của phái Vô Cực từ Trung Nguyên đến tái ngoại, có thể có mối giao tình nhiều đời với phái Vô Cực, nay thấy Phó Thanh Chủ chẳng có một truyền nhân, cũng không biết trả quyển sách này cho ai, nếu Dịch lão tiên bối thấy quyển sách này chắc đau lòng lắm!" Phùng Lâm đảo mắt, cười nói: "Việc này không cần huynh lo, phái Vô Cực đã có truyền nhân". Lý Trị nói: "Ai? Có phải Niên Canh Nghiêu không? Niên Canh Nghiêu tuy là đồ đệ của Chung Vạn Đường nhưng y bán thầy cầu vinh. Nghe Dịch lão tiên bối nói, người cùng mẫu thân của huynh sẽ giúp Chung Vạn Đường thanh lý môn hộ, đuổi Niên Canh Nghiêu ra khỏi phái Vô Cực!"

Khi chàng đang nói đến đấy, chợt thấy Phùng Lâm nhú mày, vẻ mặt không vui, Lý Trị ngạc nhiên dừng lại, nắm tay Phùng Lâm hỏi: "Sao muội lại không vui?"

Phùng Lâm khó chịu vô cùng, nàng không ngờ rằng Niên Canh Nghiêu, kẻ mà nàng khâm phục bấy lâu nay lại là kẻ xấu xa trong mắt người hiệp nghĩa võ lâm. Nàng muốn hỏi Niên Canh Nghiêu đã phản sư như thế nào nhưng lại sợ Lý Trị nói ra những chuyện khiến mình đau lòng hơn, cuối cùng cũng kìm được. Lý Trị hỏi: "Muội bảo phái Vô Cực có truyền nhân, nếu không phải Niên Canh Nghiêu thì là ai?"

Phùng Lâm đã nghĩ sẵn một câu chuyện, nàng định thần rồi nói: "Là người huynh quen biết đấy". "Ai?" "Là muội!" Lý Trị thất kinh, nói: "Sao Dịch bá mẫu lại chịu để cho muội sang phái khác? Muội là truyền nhân duy nhất của người, nếu muội trở thành đệ tử của phái khác, chẳng lẽ đã uống phí mười năm tâm huyết của người sao?" "Sư phụ nói người vốn muốn tìm truyền nhân khác cho phái Vô Cực nhưng nếu người đó không giỏi sẽ có lỗi với Phó Thanh Chủ, đến khi tìm ra thì người tuổi đã già, chẳng còn bao nhiêu thời gian. Nên mới bảo muội lập lại môn hộ cho phái Vô Cực. Còn truyền nhân của phái Thiên Sơn chẳng phải còn có Đường thúc thúc của muội sao?" Phùng Lâm nghe Lý Trị kể lại nên biết quan hệ của những người trong phái Thiên Sơn nên nói rất suôn sẻ.

Lý Trị vừa nghe đã cười nói: "Thế ra muội sẽ là chủ môn của phái Vô Cực trong tương lai, xin chúc mừng!"

Phùng Lâm cười nói: "Nên muội có quyền tặng quyển sách này cho huynh". "Huynh không muốn theo phái khác, muội tặng cho huynh làm gì?" "Muội chẳng có thứ gì tặng cho huynh, huynh phải lấy quyển sách này. Hãy yên tâm, muội không cần huynh theo phái Vô Cực". Lý Trị cười nói: "Đừng trẻ con như thế nữa. Đây là báu vật của phái Vô Cực, muội không thể tùy tiện tặng cho người khác". "Phần đầu là quyền kinh kiếm quyết, muội đã nhớ kỹ. Phần sau là y thư, muội chẳng hiểu gì cả, còn giữ lại để làm gì?"

Lý Trị nghe nàng nhắc đến y thư, mắt sáng lên, chợt nảy ra một ý nghĩ: “Anh muội bảo sau khi bị bệnh thì quên hết Thiên Sơn kiếm pháp, không biết là thật hay giả”. Rồi chàng mỉm cười nói tiếp: “VẬY MUỘI HÃY ĐƯA PHẦN Y THƯ CHO HUYNH”. Phùng Lâm thấy chàng chịu lấy, mừng rỡ đưa phần sau cho chàng, cười rằng: “Thôi được, huynh cứ xem hết, sau này muội có bệnh gì sẽ đến tìm huynh”. Hai người nhìn nhau cười.

Sáng hôm sau, Lý Trị thức dậy, Phùng Lâm đã không còn trong hang. Lý Trị thầm nhủ: “Chắc chắc nàng đi săn”. Lý Trị ăn no nê, lại được ngủ một giấc, tinh thần đã hoàn toàn hồi phục. Chàng chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành rồi vận động cho thư giãn gân cốt rồi mới chạy lên núi tìm Phùng Lâm.

Chàng lên ngọn Thiếu Thất tìm kiếm một hồi, chỉ thấy một đồng cỏ nát hoang tàn. Bỗng nhiên từ xa vọng lại tiếng người nói cười. Lý Trị lách người nấp ra sau tảng đá lớn. Có một đám người từ xa đi lại, đến trước tảng đá chợt đứng yên. Lý Trị liếc nhìn ra, chỉ thấy có một hán tử tuổi khoảng ba mươi ăn mặc rất sang trọng, khí độ phi phàm, y đứng lại đưa mắt nhìn xung quanh, những người đi theo y đứng cách ra hai bên, người đứng sát y nhất trông rất uy võ, Lý Trị vừa nhìn đã suýt nữa kêu lên thành tiếng!

Người đó chính là Niên Canh Nghiêu, chỉ thấy y khúm núm cười nói: “Hoàng thượng tính toán như thần, uy nhất đều có, mới lên ngôi không đầy mấy tháng mà bốn biển phục tùng, xung quanh khiếp sợ, Dân Đề nắm trong tay hai mươi vạn hùng binh mà vẫn bó tay chịu trói, chùa Thiếu Lâm khoe khoang võ nghệ vô song nay cũng tiêu tan thành tro bụi, đầu Tần hoàng Hán Võ Đường tông Tổng tổ cũng chẳng bằng hoàng thượng”. Lý Trị cả kinh, không ngờ người này chính là đương kim hoàng đế Ung Chính.

Ung Chính mỉm cười nói: “Đó cũng là công lao của Niên tướng quân”. Niên Canh Nghiêu chỉ đồng ý gật đầu, nói: “Năm trăm nhà sư chùa Thiếu Lâm đều bị thiêu trong lửa đỏ, chẳng ai dám ra chống cự, đủ thấy sự uy võ của thánh thượng”. Ung Chính cười ha hả, chợt buồn rầu nói: “Chùa Thiếu Lâm có từ ngàn năm nay, nay hủy trong một ngày cũng khiến trầm đau lòng”. Niên Canh Nghiêu vội nói: “Hoàng thượng khoan dung nhân hậu, đáng tiếc nhà sư chùa Thiếu Lâm không biết lễ pháp của triều đình, không hiểu được thánh ân”. Lý Trị nghe mà cảm thấy chán ghét, bất đồ rung mình.

Ung Chính lại nói: “Chùa Thiếu Lâm bị phá hủy cũng đáng tiếc, sau khi trầm về kinh sẽ ra lệnh cho tuần phủ Hà Nam xây dựng lại chùa miếu, gọi tăng nhân hữu đạo khác chủ trì”. Lý Trị nghe đến đây, chợt thấy hòn đá phía trước y hơi rung rinh.

Lý Trị khom người lại, chợt nghe một tiếng quát như sấm: “Ai, mau ra đây!” tảng đá đổ ầm xuống, Lý Trị tung người vọt ra, đã rơi vào vòng vây!

Số là sau khi hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm, chỉ có một mình Hải Vân hòa thượng ở lại canh giữ, một tháng sau chẳng thấy y trở về báo cáo, Ung Chính lại muốn xem thử tình hình chùa Thiếu Lâm thế nào nên nhất thời nổi hứng, dắt theo bọn Thiên Diệp tản nhân, Cáp Bố Đà lên Tung Sơn lần nữa. Lúc này đột nhiên phát hiện thấy mai phục, Ung Chính vẫn bình tĩnh, mỉm cười phát tay nói: “Sau khi chùa Thiếu Lâm bị hỏa thiêu, tông chủ các phái trong võ lâm chẳng ai dám tới, người này dám lên Tung Sơn quả nhiên gan cũng lớn lắm. Các người tạm thời lui xuống, để trẫm hỏi y”.

Lý Trị kiêu hãnh nói: “Người muốn hỏi gì?” Ung Chính nói: “Người có phải là đệ tử tục gia của chùa Thiếu Lâm không?” Lý Trị nói: “Không phải”. “Vậy người có giao tình gì với trưởng lão trong chùa?” “Trưởng lão trong chùa Thiếu Lâm đức cao vọng trọng, ta làm sao xứng kết giao với họ”. Niên Canh Nghiêu biến sắc, Ung Chính cười ha hả: “Vậy tại sao người lên Tung Sơn?”

“Người có xích mích gì với chùa Thiếu Lâm, tại sao người lại đốt chùa?” những kẻ tùy tùng quát: “Tên thất phu lớn gan, dám tra vấn hoàng thượng!” Ung Chính nhíu mày thâm nhủ: “Thật là một tên tiểu tử không sợ chết, nếu thu phục được y chắc chắn có thể dùng”.

Một tên tùy tùng bẩm báo: “Đã phát hiện thi thể thống lĩnh ngự lâm quân Tần Trung Việt, Hải Vân hòa thượng vẫn chưa tìm ra. Xin hoàng thượng ra lệnh bắt tên tiểu tặc này lại thẩm vấn”.

Lý Trị nghĩ: “Xem ra hôm nay khó thoát, không thể liên lụy đến Anh muội”. Vì thế không đợi Ung Chính hỏi, đã đáp rằng: “Tất cả là do ta làm!” Ung Chính hỏi: “Tần Trung Việt bị người giết, còn hòa thượng kia?” “Đã bị ta đâm một nhát kiếm, chẳng ai cứu nổi, chắc là đã chết!” bọn tùy tùng đều nổi cáu, toan động thủ. Ung Chính lại cười hỏi: “Tiểu tử, người đừng khoác lác. Một mình người làm sao có thể vượt qua trạm canh gác của Hàn Trọng Sơn, lại giết chết hai cao thủ của trẫm?”

Lý Trị chưng hửng, thâm nhủ: “Chả lẽ hoàng đế này tinh thông võ nghệ?” Niên Canh Nghiêu nói: “Hoàng thượng minh xét, tên tiểu tử này chắc chắn có vây đẳng. Xin truyền lệnh cho ngự lâm quân lục soát!”

Lý Trị lo lắng, buột miệng nói: “Cao thủ cái gì, chẳng qua là đồ vô tích sự!” Thiên Diệp tản nhân đứng bên cạnh giận dữ nói: “Hoàng thượng, nếu không dạy cho tên tiểu tử này một bài học, vệ sĩ cung đình chẳng còn mặt mũi nào nữa”. Ung Chính mỉm cười, gọi Cáp Bố Đà tới, khê dặn mấy câu rồi nói: “Tiểu tử, người đừng tưởng có thể lên được Tung Sơn là đã ghê gớm lắm, đừng tưởng có thể giết hai người của trẫm là đã ngông nghênh tự đại, trong số các tùy tùng trẫm dắt theo đến hôm nay, người cứ chọn một

người ra đấu, chỉ cần người đấu ngang tay, trầm cho người xuống núi". Lý Trị đã liều chết, chẳng còn sợ y nữa, rút kiếm quát: "Người cứ tùy tiện chọn người! Ra một người đấu một người, ra hai đấu hai!" chàng cố ý nói lớn để Phùng Lâm nghe thấy mà nấp vào.

Ung Chính cười nói: "Tên tiểu tử này thật ngông cuồng, Cáp Bố Đà!" Cáp Bố Đà nhảy ra, rút đôi chùy lưu tinh quét về phía Lý Trị.

Lý Trị thấy y hung hăng nên lách người nhảy bổ tới vấy ra một kiếm, mũi kiếm đâm nhanh như điện chớp về phía trung lộ của Cáp Bố Đà, Cáp Bố Đà thuận theo kiếm thế, gót chân xoay một vòng, cây chùy trong tay trái tạt vào thân kiếm. Nào ngờ kiếm pháp của Lý Trị khác với người, chàng đâm về phía trung lộ nhưng thực sự là chém xuống hạ bàn, Cáp Bố Đà quét chùy qua, mũi kiếm của kẻ địch đã đâm tới trước khớp gối, y cả kinh tung chân trái đá bay lên, gót chân chạm vào mũi kiếm thối lui ba bước. Ung Chính khen: "Kiếm pháp hay!"

Cáp Bố Đà nghe hoàng đế khen đối phương, cảm thấy mặt mũi chẳng còn, thế là múa tít đôi chùy lao bổ tới. Công lực của y tương đương với Liễu Ân, lúc này là do khinh địch, nay y muốn lấy lại sĩ diện trước mặt hoàng đế nên múa tít đôi chùy kêu lên vù vù, uy thế thật kinh người. Kiếm pháp của Lý Trị tuy quỷ dị vô cùng nhưng cũng bị đôi chùy của y chèn ép đến nỗi không thể thi triển được. May mà không khi xuống núi Lý Trị đã có nhiều kinh nghiệm chứ nếu không đã sớm bị y bắt sống.

Hai người đấu được bảy mươi chiêu, Ung Chính nói với Thiên Diệp tử nhân, tiểu tử này tuổi còn trẻ mà có thể cầm cự được với Cáp tổng quản lâu như thế, coi như cũng hiếm có!" Thiên Diệp nói: "Song y đã dần dần đuối sức, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự được năm mươi chiêu nữa". Ung Chính chợt nói: "Kiếm pháp của y quái dị, người có nhận ra không?" Thiên Diệp tử nhân đỏ mặt, y không thể nào nhận ra được kiếm pháp của Lý Trị. Ung Chính nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Ta đã từng thấy Thiên Sơn kiếm pháp và Huyền nữ kiếm pháp, kiếm pháp của người này không phức tạp như Thiên Sơn kiếm pháp, cũng không tinh vi như Huyền nữ kiếm pháp. Nhưng lại hơn hai nhà này ở chỗ quái dị, xem ra đây không phải là Đạt ma kiếm pháp thì cũng là kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ". Thiên Diệp tử nhân nghe thế thán thốt kinh, nói: "Hoàng thượng, kiếm pháp của người này chắc chắn là kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ, có lẽ y là con trai của Võ Quỳnh Giao. Võ Quỳnh Giao ra tay hiểm độc, còn khó đối phó hơn cả Dịch Lan Châu, chúng ta không thể tùy tiện đả thương y". Ung Chính nói: "Ta đã sớm căn dặn Cáp tổng quản, ta mặc y là con trai của ai, người này gan dạ như thế đúng là nhân tài hiếm có".

Lại đấu được ba mươi chiêu nữa, Lý Trị đã đuối sức, quả nhiên đang nao núng, nhưng Cáp Bố Đà muốn bắt sống chàng cũng không dễ. Cáp Bố Đà tuy giỏi hơn một bậc

nhưng bị hạn chế vì không được đả thương chàng, kiếm pháp của Lý Trị biến hóa khó lường, Cáp Bố Đà đã nhiều lần muốn đánh bay bảo kiếm của chàng nhưng đều bị chàng khéo léo né tránh.

Cáp Bố Đà nôn nóng chợt nghĩ ra một cách, y liên tục đánh ra những đòn sát thủ, xem ra sắp giết chết Lý Trị. Cứ mỗi lần tung đòn sát thủ, Cáp Bố Đà đều quát lớn bảo chàng đầu hàng. Nào ngờ Lý Trị lại cứ liều đánh chẳng hề sợ hãi, trong lúc kịch đấu, chùa lưu tinh của Cáp Bố Đà cứ lướt qua đỉnh đầu chàng đến năm sáu tấc, thật là kinh người. Lý Trị mắng: “Người muốn ta đầu hàng, đừng nằm mơ!” thế rồi kiếm quyết thay đổi, chuyển thủ làm công liều mạng xông tới, đang lúc căng thẳng, chợt nghe một tiếng kêu thét lên, Phùng Lâm đã xuất hiện ở bìa rừng.

Lý Trị kêu: “Anh muội, chạy mau!” chàng hơi phân tâm, bảo kiếm đã bị kẻ địch đánh bay. Bên tai đã nghe Ung Chính quát: “Dừng tay!” Phùng Lâm nghe tiếng đánh nhau nên chạy tới bìa rừng, chợt thấy Ung Chính dắt theo rất nhiều cao thủ đứng một bên quan chiến, nàng sợ đến nỗi hồn bay phách tán, đang định bỏ chạy. Nhưng liếc nhìn lại thì thấy có Cáp Bố Đà đang dồn ép Lý Trị, nàng thầm nhủ: “Nếu mình không cứu, chàng khó giữ mạng”. Lúc này Phùng Lâm cũng không sợ Ung Chính nữa mà rút độc đao nhảy ra phía trước.

Ung Chính vừa kinh vừa mừng, cười nói: “Lâm nha đầu, người đùa đủ chưa, sao còn chưa theo ta trở về!” Phùng Lâm giơ cây đao chĩa vào tim, kêu lớn: “Nếu người đả thương Lý ca ca, ta cũng không muốn sống nữa!” Ung Chính cười nói: “Ai đả thương y, người đến đây!”

Lúc này Lý Trị bị bao vây mà không hề sợ, thế mà giờ đây thấy Phùng Lâm cầu xin trước mặt hoàng đế thì lại kinh hãi vô cùng! Chàng hầu như tưởng mình đang nằm ác mộng, chợt cảm thấy cổ tay nhói lên, Cáp Bố Đà đã chụp được mạch môn của chàng.

Phùng Lâm bước dần tới từng bước. Niên Canh Nghiêu giật mình, sợ rằng Phùng Lâm sẽ kể đã nấp ở nhà mình, thế là nháy mắt với nàng. Phùng Lâm tựa như chẳng hề hay biết, vẫn lặng lẽ bước tới bên cạnh hoàng đế.

Ung Chính nói: “Lâm nha đầu, bỏ đao xuống”. Phùng Lâm chẳng thèm để ý. Ung Chính nói: “Vua không nói chơi, người cất đao ta sẽ không đả thương y”. Phùng Lâm nhướn mày, cất đao vào túi áo, nói: “Tứ bối lạc, tôi xin thỉnh an trước người!” Cáp Bố Đà nói: “Người gặp hoàng thượng sao không quỳ?” ý là muốn nhắc nàng đổi cách gọi. Ung Chính cười nói: “Ả ngang ngạnh đã quen, không cần câu thúc”. Rồi lại cười nói: “Người đi khắp nơi chắc đã khổ nhiều. Hoàng phủ của chúng ta trước kia đã đổi thành cung Ung Hòa, phòng của người vẫn còn như cũ”. Phùng Lâm nói: “Ngài cứ thả chàng,

tôi sẽ trở về”. Ung Chính cười bảo: “Người theo ta về kinh, ta sẽ thả y”. Phùng Lâm nói: “Vua không nói chơi, ta theo người trở về!”

Lý Trị há mồm tròn mắt, Phùng Lâm gọi chàng hai tiếng mà chàng vẫn chẳng trả lời. Ung Chính phẩy tay, Cáp Bố Đà kéo Lý Trị đi xuống trước. Ung Chính nói: “Y là người thế nào của người? Y và người rất thân thiết phải không?” Phùng Lâm nói: “Y là nghĩa huynh của tôi, đương nhiên rất tốt với tôi!” nàng vừa nói vừa nghĩ cách đối phó.

Ung Chính chợt thấy nhói lòng, chỉ cười lạnh chứ không nói. Niên Canh Nghiêu thấp thỏm lo âu nhưng lại mừng vì Phùng Lâm không nói gì đến mình. Niên Canh Nghiêu bầm: “Xin mời thánh thượng đến nhà tiểu thần trước”. Ung Chính khẽ gật đầu, Phùng Lâm đảo mắt liếc nhìn y, Niên Canh Nghiêu vội vàng cúi đầu.

Nhà của Niên Canh Nghiêu cách Tung Sơn không xa, sau khi xuống núi lại đổi khoái mã, đêm hôm ấy đã đến nhà họ Niên. Ung Chính nói: “Người sắp xếp chỗ ở cho ả”. Niên Canh Nghiêu nhận lệnh, bắt nàng nhốt trong thư phòng trước kia. Bên ngoài thư phòng có Cáp Bố Đà và Thiên Diệp tản nhân canh giữ.

Từ khi Niên Canh Nghiêu trở về nhà, y đã tu sửa lại vườn hoa, xây thêm nhiều phòng ốc, không hoang tàn như trước nữa. Ung Chính và Lý Trị ở trong vườn hoa. Ăn cơm xong, Ung Chính chợt sai người gọi Niên Canh Nghiêu đến.

Niên Canh Nghiêu lo lắng không yên, vào gặp hoàng đế. Ung Chính nói: “Trẫm muốn lập Lâm nha đầu làm quý phi, khanh thấy thế nào?” Niên Canh Nghiêu nói: “Đó là việc nhà của hoàng thượng, hạ thần không dám nói nhiều”. Ung Chính bảo: “Người biết Lâm nha đầu lai lịch bất minh, tuy quy cách trong cung đã nói lỏng nhưng thái hậu vẫn còn sống” y muốn nói gì đấy nhưng lại thôi. Niên Canh Nghiêu thừa hiểu điều đó, y thầm nhủ: “Năm xưa ta đoán ý hoàng đế, quả nhiên không sai”. Thế rồi mới tâu rằng: “Hạ thần mạo muội nhận Lâm quý nhân làm nghĩa muội”. Ung Chính cười nói: “Người quả nhiên thông minh. Tốt, hãy cứ nhận làm đường muội. Người sai người đưa ả vào cung, thái hậu chắc chắn sẽ chẳng nói gì”. Niên Canh Nghiêu thầm mừng. Ung Chính chợt nói: “Việc chinh Tây có thể chậm lại. ngày mốt ta và người về kinh”. Niên Canh Nghiêu vốn muốn thừa cơ gặp Phùng Lâm, nghe thế tựa như bị dội nước lạnh, hỏi: “Còn chuyện của Ngư Xác thì thế nào?” té ra sau khi Niên Canh Nghiêu giải quyết chuyện Dận Đề, vốn định trở về nhà ở thêm ba ngày, sau đó Ung Chính đến, bảo y tạm gác lại chuyện Tây chinh, âm thầm bố trí đại quân đối phó Ngư Xác.

Ung Chính cười nói: “Cứ để Ngư Xác làm đại vương thêm hai tháng nữa”. “Y muốn cầu xin hoàng thượng giao Sơn Đông chỉ y quản hạt, vậy phải đối phó thế nào?” Ung Chính cười nói: “Vài tháng nữa, y đã là con cá trong chum”. Niên Canh Nghiêu chỉ

đành kêu phải, cúi người thoái lui. Thầm nhủ: “Nếu Lâm nhà đầu vào cung, sớm muộn gì cũng lộ ra chuyện mình che giấu ả, phải đối phó thế nào đây?” y về phòng cứ đi tới đi lui, nghĩ cách đối phó.

Phùng Lâm bị nhốt trong thư phòng, thấy màn trướng như mới, gối cao nệm ấm, bất giác nhớ lại chuyện xưa. Thầm nhủ: “Niên Canh Nghiêu đối xử với mình không tệ, làm sao gặp được y đây?” rồi lại nghĩ: “Hình như mình đã từng ở nơi này, nhưng sao mình chẳng nhớ ra, nếu ở thêm nửa năm có thể sẽ tìm được một chút manh mối”. Nàng đang suy nghĩ, Ung Chính đã cho gọi nàng.

Phùng Lâm bước vào phòng, trong phòng chỉ có một mình Ung Chính. Ung Chính hỏi: “Nàng ở trong hoàng phủ bao nhiêu năm, ta đối xử với nàng không tệ, tại sao nàng lại chạy trốn?” Phùng Lâm dẫu môi, nói: “Tôi chỉ thấy chán, muốn ra ngoài đi đây đó, chả lẽ đã phạm phải thiên quy gì?” Ung Chính thấy lòng xốn xang, cười nói: “Được, chuyện xưa không truy cứu nữa, từ rày về sau nàng không được ra ngoài nữa!” Phùng Lâm nói: “Tôi chẳng phải là người nhà của ngài, tại sao ngài lại quản tôi?” Ung Chính cười nói: “Từ rày về sau nàng sẽ là người nhà của ta!” rồi bước tới toan hôn Phùng Lâm, Phùng Lâm lách ra nói: “Ngài xem tôi là bọn cung nữ hạ tiện hay sao?”

Ung Chính giật mình, cười rằng: “Ta sẽ phong nàng làm quý phi, ngoại trừ hoàng hậu, trong cung nàng là kẻ tôn quý nhất”. Phùng Lâm rất bức tức, cố nén giận. Ung Chính lại nói: “Thế nào, hôm nay nàng đừng ra ngoài nữa!” rồi nắm lấy tay nàng.

Phùng Lâm thầm nhủ: “Võ công của y hơn mình, nếu động thủ thì khó đối phó lắm”. Nàng chỉ mỉm cười nói: “Đường đường là hoàng đế mà ngài làm chuyện lén lút như thế, không thấy hổ thẹn sao? Ngài muốn phong tôi làm quý phi cũng phải chờ tôi chấp nhận mới được”. Nào ngờ Ung Chính có ý đối với Phùng Lâm đã lâu, nay thấy nàng đã lớn hơn trước rất nhiều, trông càng xinh đẹp muôn phần trong lòng ngứa ngáy chẳng kìm chế nổi.

Chính là:

Trời sinh mỹ lệ gặp tai ương, lọt vào thâm cung ngày tháng dài.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -